

Pot na Klek

Visoko na obronkih mogočnih gozdov leži pod zavetjem Debele peči planina Klek. Že v davnih časih in še danes se na tej planini pasejo krave dobravskih kmetov. Nekaj let je tam pasel tudi naš ata.

Ob odprtju planšarskega stanu na Kleku okoli leta 1920 (Štefan Razinger)

Bilo mi je štirinajst let. Spominjam se, kolikokrat sem hodila na Klek s tri leta starejšo sestro in leto starejšim bratom. Od Zajca nas je peljala pot skozi Strmo stran v Krnico, na Staro Pokljuko ter čez Repčnikov rovt mimo Kranjske in Meje doline. Šele po dolgih urah hoje smo končno prispeli na Klek. Danes se z avtom pripeljemo skoraj do vrha. Le dobrih deset minut hoje po prelepi naravi je potrebno, da se ti na vrhu odpre čudovit razgled na planino in visoke gore, ki jo obkrožajo. Vseh teh lepot pa v času mojega otroštva nismo niti opazili, ker je bila pot navkreber predolga in preveč naporna. Še težja pa je bila pot nazaj. Nekoč sta nas ujeli megla in nevihta. Zgrešili smo bližnjice in se izgubili v prostranih gozdovih.

Po večurnem tavanju in iskanju pravih poti smo končno prispeli na Mrzli studenec, potem pa šli po cesti domov, ker si po bližnjicah zaradi megle nismo več upali.

Včasih se je zbrala družčina iz vasi in se skupaj podala na Klek. Takrat sta čas in pot hitreje minila. Vsaj zdelo se nam je, da smo hitreje prišli na cilj. Seveda smo ob poti tudi malo počili.

Na planini je še kot dekle pasla tudi Pngavova Tončka. In kar nekaj vaških fantičev je pri njej preživljalo počitnice. Bilo je zelo prijetno. Malo se je pomagalo pri paši. Krave so namreč rade ušle v Pekel, bližnjo globel, in jih je bilo treba prignati nazaj. Spalo se je na vrhu v koči, kjer ni bilo ničesar razen nekaj kocev, kot se je reklo takrat odejam. Tudi umivati se ni bilo potrebno vsak dan, ker je bil studenec kar daleč od koč. Najboljši in res odlični pa so bili žganci, ki jih je Tončka kuhala na smetani.

Na planini Klek, 20. julija 1963 (Ana Stopar)